

HET EINDE VAN EINDELOOS

Marten Toonder

Het einde van eindeloos

Alle verhalen van
Olivier B. Bommel
en Tom Poes

2018
DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

Het einde van eindeloos kwam tot stand onder auspiciën van de Stichting Het Toonder Auteursrecht, in samenwerking met Uitgeverij De Bezige Bij en *NRC Handelsblad*. Deze uitgave maakt deel uit van de reeks *Alle verhalen van Olivier B. Bommel en Tom Poes*. Dit is deel 60 van in totaal 60 banden. Met deze uitgave krijgen de verhalen hun definitieve vorm. Alle illustraties zijn gedigitaliseerd en waar nodig gerestaureerd, en de teksten zijn gecorrigeerd op inconsequenties en taalfouten. De basis voor de teksten vormt de laatste Bezige Bij-uitgave waar Marten Toonder als auteur nog bij betrokken is geweest. De verhaalinleidingen zijn geschreven door Toonder-biograaf Wim Hazeu.

Copyright © 2018 Stichting Het Toonder Auteursrecht
Omslagontwerp Studio Jan de Boer
Omslagillustraties Wil Raymakers naar Marten Toonder
Vormgeving binnenwerk Adriaan de Jonge
Zetwerk Aard Bakker
Digitale bewerking Toonder Compagnie
Druk Zalsman, Zwolle
ISBN 978 94 031 3610 3
NUR 301

debezigebij.nl

Inhoud

7

Tom Poes en het Bommel-verschiet

93

Heer Bommel en het einde van eindeloos

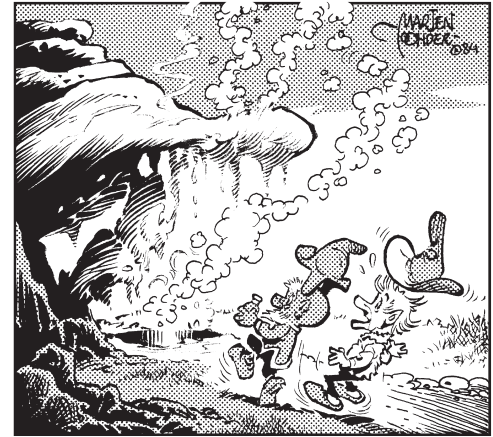
Tom Poes en het Bommel-verschiet

Begin november 1984 breekt Toonder bij een val een botje in zijn enkel; gevolg: een maandlang in het gips, in een periode dat hij ook nog last heeft van astmatische bronchitis. Maar het dagwerk aan de Bommelstrip kent geen pauze en op 19 december begint de strip *Tom Poes en het Bommel-verschiet*, volgens zoon Eiso aan mij: de volwassen variatie op *Het land van de blikken mannen* uit 1942. Twee dagen later is Toonder een weekje op vakantie in Marbella, maar opnieuw: de lezers weten van niets, het stripverhaal gaat in de krant gewoon door. Toonder gebruikte hierin woorden als ‘armageddor’ en ‘terminator’, lang voordat die in de Amerikaanse spektakelfilmindustrie werden toegepast. Toonder waarschuwt. Klaas Dribergen wees in zijn *Bommel en Bijbel* (2012) op de apocalyptische woordspeling in ‘armageddor’. In elk geval geeft Toonder een beangstigend beeld van de machtsovername door robots. Hij waarschuwt voor de rampen die ‘in het verschiet’ liggen.

De in het verhaal genoemde onderneming ICM was een verwijzing naar de toenmalige computergigant IBM.

Wim Hazeu, biograaf van Marten Toonder

Dit is het 176ste avontuur van heer Bommel en Tom Poes. De stroken hebben de nummers 01594 tot 01676. Het verscheen voor het eerst in *NRC Handelsblad* van 19 december 1984 tot en met 27 maart 1985. Bij De Bezige Bij werd dit verhaal eerder gepubliceerd in de bundel *Als dat maar goed gaat* (1988) en in 1996 als zelfstandige uitgave. In 1997 verscheen een Friese vertaling, *It foarlan*, bij Uitgeverij Le Chat Mort in Katlijk. Bij Uitgeverij Panda verscheen het in deel 40 van de reeks *Heer Bommel: volledige werken: de dagbladpublicaties* (2001). In 2006 maakte het verhaal deel uit van *Daar zit iets in*, deel 5 van de serie *Het beste van Bommel* (De Bezige Bij).

Het was pas herfst geworden, maar de bomen waren al kaal; vol schimmel en draadhippel. Sommige waren zelfs omgevallen door gebrek aan levensvreugde, en ik vrees dan ook dat we hier een staaltje van verzuring voor ons zien.

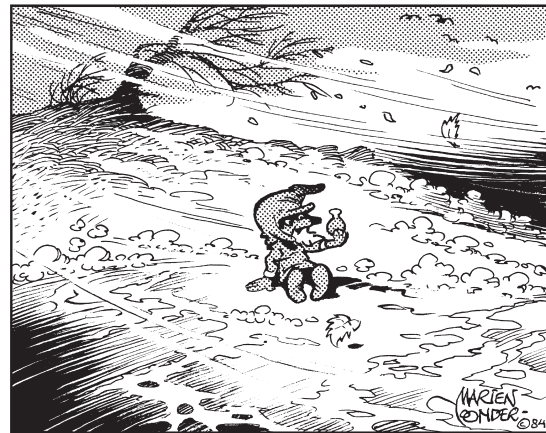
Maar gelukkig was Kwetal bezig een reinigingsmiddel te maken, zoals bleek uit het rookpluimpje dat uit een stapel stenen opsteeg. En zolang hij nog maar bezig is, is er hoop. Dat dacht Pee Pastinakel ook. Hij stond geduldig te wachten, hoewel hij al een schapenwollen vest had aangetrokken, want het was tijd om naar het zuiden te ipsen.

‘Heb je een ontzoedel gehutseld?’ vroeg hij, toen Kwetal zijn hoofd naar buiten stak. Hij keek naar het flesje dat de ander zegevierend

omhooghield, en vervolgde achterdochtig: ‘Ik hoop dat het nu een échte ontzoedel is. Tot nu toe was al je hutsel knudde! En de zon is al oud.’

‘Het is een échte!’ verklaarde Kwetal. ‘Kijk maar.’

Hij trok de stop van het flesje en goot een klein straaltje van de inhoud op de grond. De gevolgen lieten niet lang op zich wachten; er werd een luid gesis hoorbaar, en terwijl er witte rookwolken opstegen, begon de steenhoop in dradige slierten te ontbinden. De beide mannetjes deinsden geschrokken achteruit. En geen wonder. Het was duidelijk dat het door Kwetal gebrouwen middel niet alleen tegen verzuring was, maar tegen alles.

10 Pee Pastinakel keek even sprakeloos naar de verslijmende stapel stenen, en toen keerde hij zich om en liep boos naar zijn kruiwagen.

‘Altijd knudde,’ mompelde Kwetal, terwijl hij vol afkeer naar zijn flesje staarde. ‘Altijd gaat alles de floddering in. Alles lost. Het moet aan het ruina-kruid liggen. Of wie weet is het de...’

‘Ik ben er sloerig van!’ riep Pee over zijn schouder. ‘Ik ga ipsen. Laat het hier maar bezoedelen. Gooi je hutsel weg en kom mee.’

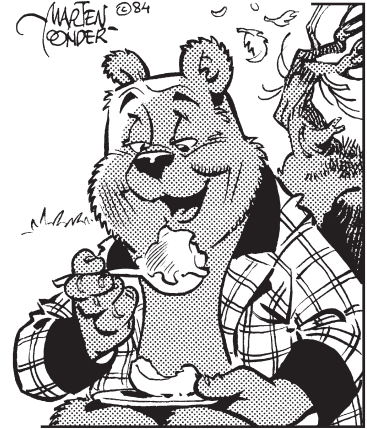
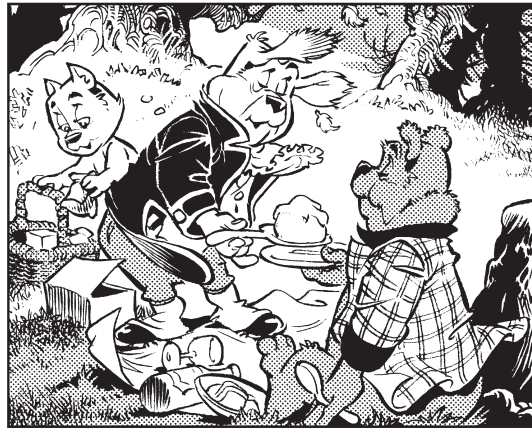
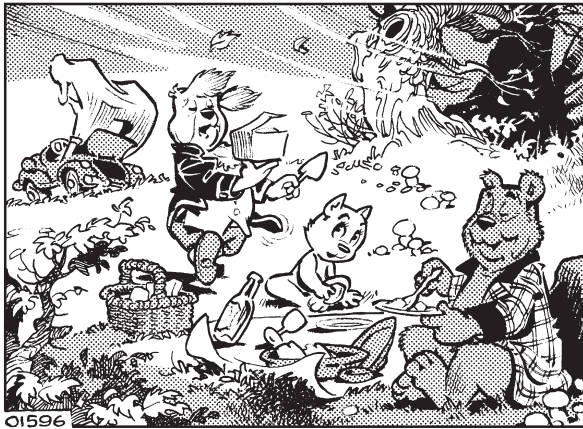
De ander keek hem bekommerd na. Om hem heen verschrompelden de bomen en zakten de stenen in elkaar, zodat alles wat er van het zieke landschap over was, in een woestijn veranderde.

Wat hij precies gehutseld had, weet ik natuurlijk niet; maar het spul verspreidde zich over een grote oppervlakte, en de uitwerking was erger dan zure regen.

Natuurlijk drong dat ook tot Kwetal door; tenslotte is hij niet voor niets een breinbaas. Toen Pastinakel over een heuvel verdwenen was, ging hij op de dorre grond zitten en staarde naar het flesje.

‘Hutsel weggooien?’ vroeg hij zichzelf af. ‘Na zes manen voegen? Als ik er een ietje groevie bij doe, is het misschien goed. Ik moet toch wat vinden tegen de zoedel? Alle bossen gaan naar de verturving!’

Hij begon te denken, en hoe meer hij dacht, hoe minder hij bewoog. Hij bemerkte zelfs niet dat het begon te waaien en dat hij omringd was door stofwolken, die door de wind werden voortgeblazen over de kale vlakte.

Niet ver van de plek waar Kwetal zat, hield heer Bommel een picknick. Toen ze die morgen van huis gingen, was het nog zacht voor de tijd van het jaar, maar tegen het einde van de maaltijd stak er een frisse wind op. Het tafellaken begon te fladderen, de wijnfles viel om, en de bediende Joost, die met het dessert naderde, had moeite zijn evenwicht te bewaren.

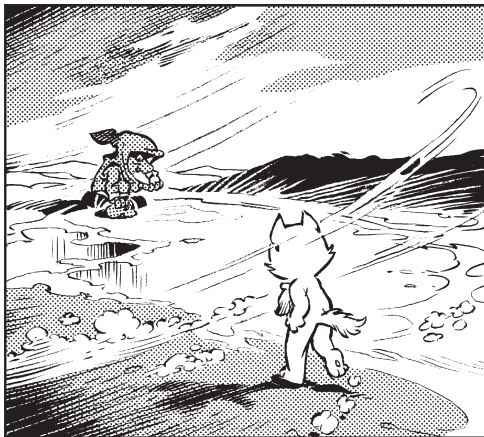
‘Het is zeer betreurenswaardig,’ sprak hij. ‘Ik had beter een café à la Thermos mee kunnen nemen. De tarte glacée valt nu zo kil op de koude kip, met uw welnemen. En eigenlijk is het weer te schraal om in het gras te zitten met uw teer gestel, heer Olivier.’

‘Onzin,’ zei heer Bommel. ‘Frisse lucht is net waar ik behoefte aan heb om na te denken over de vooruitgangshulp die me voor de geest zweeft.’

Hij hield zijn bordje bij om het opscheppen van de ijstaart te vergemakkelijken, en vervolgde: ‘We moeten van die oude denkbeelden af. We moeten met frisse ogen de toekomst tegemoet treden. “Wat goed genoeg was voor mijn vader is niet goed genoeg voor mij,” zei mijn goede vader altijd – en daar wil ik mij aan houden. Nog een klein schepje erbij, Joost.’

‘Ik wil geen ijs,’ zei Tom Poes, een zakje uit de picknickmand haalend. ‘Ik neem wel een dropje, en ik ga een eindje lopen. Heb lang genoeg gezeten; ik wil wat van de stenen en het bos zien.’

‘Je doet maar,’ zei heer Ollie, genietend in het ijs happend. ‘Ik hoef niets te zien. Ik weet wat mij te doen staat: de vooruitgang versnellen om de achteruitgang in te halen.’

12 Tom Poes klom de heuvel op, tegen de koude wind in.

‘Eigenlijk helemaal geen weer voor een picknick,’ zei hij bij zichzelf. ‘Maar met heer Ollie weet je nooit waar je precies aan toe bent. En het is prettiger dat hij de achteruitgang in wil halen, dan dat hij zit te klagen. En kijk: hier heb je de staande stenen van Kallikulli, waarover ik gelezen heb. Dan is hierachter het Olmenbosje, waar...’

Hij zweeg verbluft, want toen hij op de heuvel was aangekomen, strekte zich een dorre vlakte voor hem uit, waarop zelfs geen boom te bekennen viel. In de leegte zag hij een klein figuurtje zitten dat aandachtig naar een flesje staarde, en hij naderde nieuwsgierig.

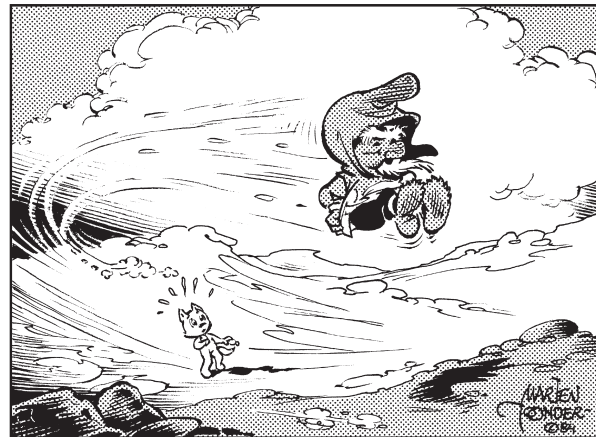
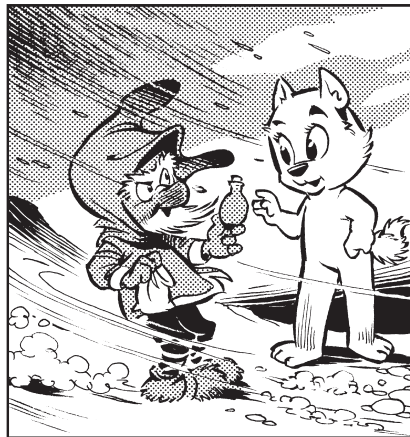
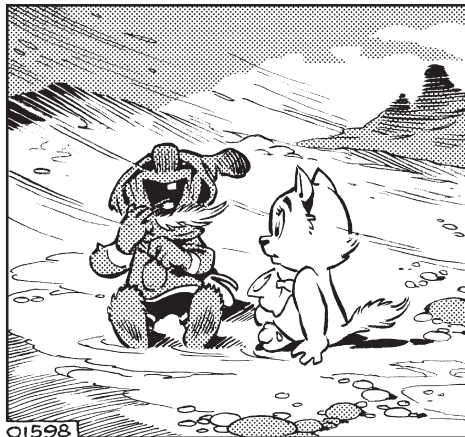
‘Kwetal!’ riep hij uit. ‘Wat doe jij hier in de kou? En waar zijn het bosje en de stenen?’

Het ventje liet het kruikje langzaam zakken en keek de bezoeker door zijn wenkbrauwen aan.

‘Bosje?’ herhaalde hij. ‘Stenen? Alles is in de floddering. Door mijn ontoedel. Niet alleen de zoedel is weg, maar alles! Het is knudde, en ik kan niks zinnen. Ik heb maar een klein denkraam.’

In die trant ging hij nog een poosje door, en langzamerhand begon Tom Poes te begrijpen waar hij het over had.

‘Je hebt geprobeerd om een middel tegen de verzuring te maken!’ riep hij uit. ‘En toen heb je álles weggemaakt. Dat is niet zo leuk. Ik kan me voorstellen dat je er de smoor in hebt. Hier, neem een dropje; dat troost.’

‘Troost?’ herhaalde Kwetal. Hij keek onderzoekend naar het zwarte balletje en wierp het toen met grote vaardigheid in zijn mond.

‘Mum,’ sprak hij toen hij een poosje aandachtig gekauwd had. ‘Die troost is mirrig! Maar hij is te klein. Een mondvul zou goed zijn tegen de kou.’

‘Neem er nog een,’ bood Tom Poes aan, maar het ventje schudde het hoofd.

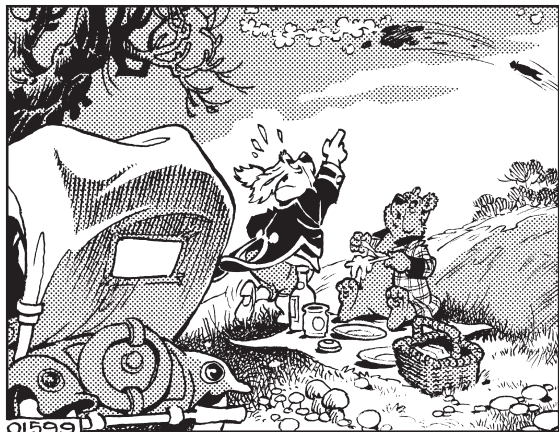
‘Een mondvul,’ herhaalde hij. ‘Mooi bolvol, en dan kauwen en kauwen. Mum! ’k Weet ’t al! Jij geeft mij die mirbuidel, en ik geef jou mijn ontzoedel, die alles weg maakt. Het is knudde, maar ik kan de hutsel niet weggooien na zes manen voegen. En misschien weet Bom-

mel wat hij ermee doen moet. Die heeft zo’n groot denkraam.’

‘Vooruit,’ zei Tom Poes, die medelijden met het ventje had. Hij reikte de dropsjeszak over en nam het kruikje aan. ‘Wat ga je nu doen?’ vroeg hij.

‘Ijl maken,’ verklaarde Kwetal. ‘De druppels beginnen al te vallen, maar ze komen uit noord. Dat is noppig voor ipsen naar zuid. ’k Kan Pee inhalen.’

Zo sprekende spreidde hij zijn jasje uit en na een klein aanloopje veerde hij omhoog. Hij werd onmiddellijk door de wind gegrepen en in zuidelijke richting weggeblazen, zodat hij uit dit verhaal verdween.

14 Even verderop legde heer Bommel de laatste hand aan zijn ijspuding. Hij vroeg zich juist af waar hij de vooruitgang het best zou kunnen aanpakken, toen hij door Joost gestoord werd.

‘Heer Olivier!’ riep de bediende uit. ‘Achter u! Een rare bol in de lucht, met uw goedvinden. Z-zou dat een moordraket zijn, waar men zoveel van hoort? Hij d-daalt, als ik z-zo v-vrij mag zijn...’

Heer Ollie keek gehinderd op, maar hij was te laat om het verschijnsel in volle vlucht te kunnen waarnemen. Het was reeds achter hem neergebonsd en barstte met een kletsend geluid uit elkander in zwarte modderstralen, die over de picknick en de toeschouwers werden uitgestort.

Op dit akelige geweld volgde een diepe stilte, die slechts door het

zingen van de wind en het spetteren van kwalijk riekende slijkdruppels werd verbroken.

‘Tstinkt,’ mompelde heer Bommel ten slotte. Hij trok zijn zakdoek en begon zijn gezicht te betten zonder dat dit veel reinigende gevolgen had.

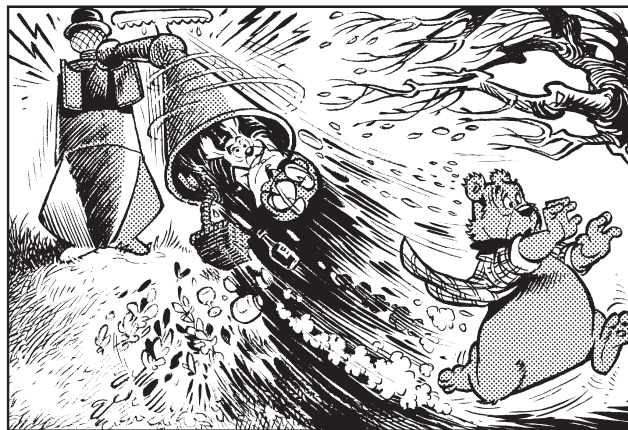
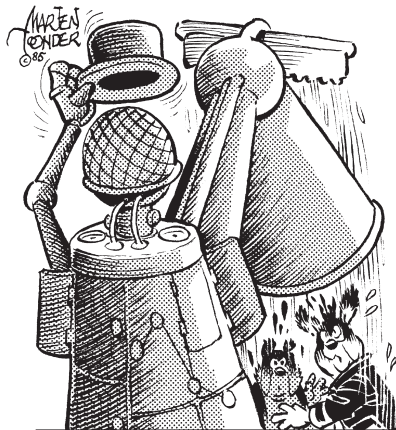
‘Z-zou d-dit het einde zijn?’ vroeg Joost stamelend. ‘Is er n-nog hoop? Wat dunkt u?’

‘Hoop,’ herhaalde heer Ollie bitter. ‘Truikt naar hoop. Tis vies. M’n ijs is bedorven. En m’n jas...’

‘Ik hoor gebrom,’ hernam de knecht met kleine mond. ‘Als u mij toestaat. Er komt... er komt nog m-meer aan, heer Oli... Olivier. Met ons is het ge-gedaan...’

016001

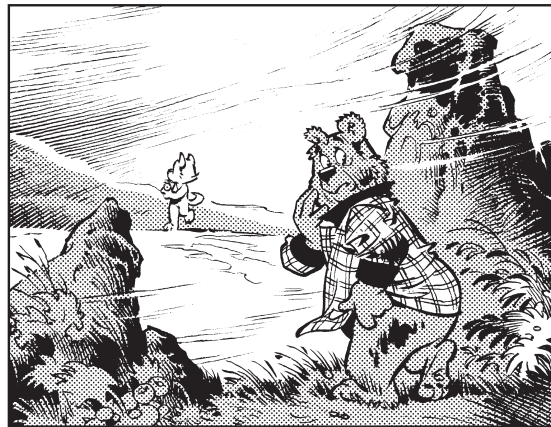
Achter de slikbal aan verscheen een torpedovormig vliegtuig dat met een kleine plof op zijn punt daalde. Voordat het om kon vallen, klapten de vinnen naar buiten, zodat het stevig op een soort voeten stond, en in het bovenste gedeelte zwaaiden twee luikjes open. Terwijl heer Bommel en Joost er bevuild en ontdaan naar stonden te kijken, schoof er uit de ontstane opening een buis naar buiten, die aan het einde een soort trechter ontplooidde.

‘Watsdat?’ prevelde heer Bommel ontzet. ‘W-war... wal...’

‘Sorry voor ongemak,’ sprak het vliegtuig met metalen stem. Het nam met een stalen arm beleefd zijn neusdop af en vervolgde: ‘De ICM neemt alle voorzorgen. Maar soms ontsnapt een smeerbal. Zal worden schoongemaakt. Onmiddellijk.’

De laatste woorden werden overstemd door een aanzwellend ge-
loei, en terwijl een sproeier de omgeving met een snelwerkende vloeistof bespoot, begon de trechter met grote kracht te zuigen. Het zuigeweld was zo groot dat alle picknick- en andere benodigdheden in de trechter verdwenen, terwijl de vloeistof zijn reinigende werking uitoefende. Zo kwam het dat Joost, die er het dichtstbij stond, geheel ontvlekt bij zijn jaspanden omhooggezogen werd en in de duistere opening verdween.

Het is te begrijpen dat dit alles te veel was voor heer Ollie. Hij worstelde zich met grote krachtsinspanning los van de aangrijpende luchtstroom, en maakte zich uit de voeten.

16 Door ademnood gedreven bleef hij ten slotte bij een paar rotsblokken staan en keek om naar het plekje waar hij kortgeleden nog zo prettig gegeten had. Er was niets meer te bekennen, want alles was opgezogen: het tafellaken, het bestek, de zwarte modder en de bediende. En het toestel waarin dat allemaal verdwenen was, steeg zoemend op in het luchtruim, slechts enige wolkjes achterlatend.

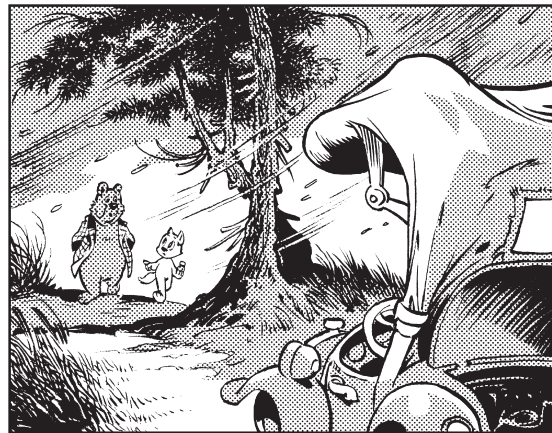
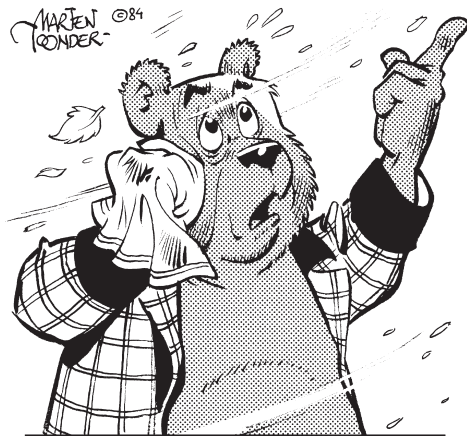
‘Hoe vreselijk is dit alles,’ mompelde heer Ollie vertwijfeld. ‘Waar kwam dat ding vandaan? Als ik aan die trouwe Joost denk... Ach, het wordt me allemaal te veel. Om van mijn picknick maar niet eens te spreken, terwijl mijn ijs nog niet op was. Trouwens, wat was dat eigenlijk voor een modderbal?’

Vol gedachten begon hij te lopen, en zijn verwarring maakte langzaam plaats voor zijn gewone, heldere denkwijze.

‘Eigenlijk was dit een staaltje vooruitgang, als ik het goed naga,’ sprak hij tot zichzelf. ‘Heeft iemand ooit zo’n stofzuiger gezien? Daar is heel wat mee schoon te maken. Ik moet weten waar hij vandaan komt, want daar ligt voor mij een mooie taak; dat voel ik. Al was het alleen maar omdat ik dan ook weet waar Joost gebleven is.’

Zo peinzende had hij de heuvel beklommen die door de staande stenen van Kallikulli bekroond werd. Een kille wind gierde daartussendoor, en het begon hem op te vallen dat de natuur hier in de buurt wel erg kaal was.

‘Het is natuurlijk herfst,’ prevelde hij. ‘Dan wordt alles dor. Maar dit is niet gewoon. Zou het de verzuring zijn? Hier ergens was het Olmenbos; dat weet ik bijna zeker.’

Terwijl hij zo stond te kijken, zag hij plotseling Tom Poes over de kale vlakke naderen.

‘Hé, wat doet u hier?’ vroeg die verbaasd. ‘Het is hier eigenlijk veel te koud om te wandelen, maar ik heb daarnet...’

‘Ik wandel niet,’ zei heer Ollie. ‘Ik denk, want ik zit vol zorgen doordat er een smerbal op mijn ijs viel, zodat Joost verdwenen is door het reinigen van een vliegende stofzuiger. Maar die is ontsnapt, terwijl ik verantwoordelijk ben. En nu weet ik niet wat ik moet doen.’

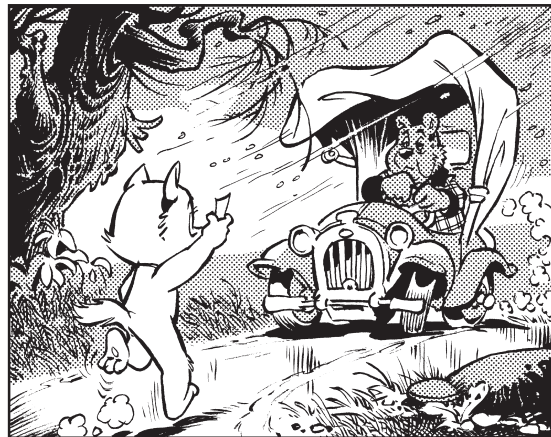
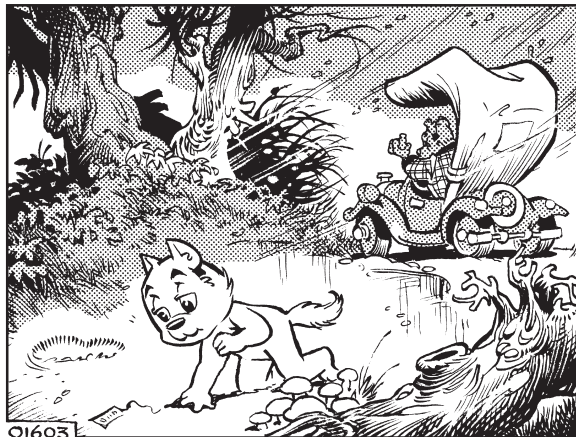
‘Waar hebt u het over?’ vroeg Tom Poes verbaasd. ‘Waar is Joost gebleven?’

Heer Ollie veegde het laatste vuil van zijn gezicht en wees in de lucht.

‘Daar,’ legde hij uit, en omdat hij merkte dat zijn jonge vriend niet genoeg had aan een half woord, vertelde hij in korte trekken wat er gebeurd was.

‘Het was duidelijk de vooruitgang,’ besloot hij. ‘En daarom wil ik er meer van weten.’

‘Hm,’ zei Tom Poes. ‘Als we Joost gaan helpen, is het nodig te weten waar we moeten zijn. We kunnen beter eens goed rondkijken op uw picknickplek. En dit flesje moest ik u van Kwetal geven. Er zit hutsel in dat alles laat verdwijnen. U weet wel wat u ermee moet doen, zei hij. U hebt zo’n groot denkraam.’

18 ‘Een flesje hutsel,’ mompelde heer Ollie, terwijl hij in de Schicht ging zitten. ‘Wat moet ik daar nu mee? Ik wil helemaal niet alles laten verdwijnen; integendeel! Alles verdwijnt al vanzelf: Joost, mijn ijsje en het Olmenbos. Allemaal door de vooruitgang. Het wordt tijd dat ik me daarmee ga bezighouden. Als ik nu maar wist waar die vooruitgangsstofzuiger naartoe is gegaan.’

Met die gedachte stak hij Kwetals flesje in zijn zak, en daar vergat hij het voorlopig.

Tom Poes was intussen bezig de grond te onderzoeken waar de raket gestaan had. Moeilijk was dat niet, want door het zuigen was de omtrek nogal kaal geworden, zodat het metalen plaatje dat naast een

afdruk van het toestel op de grond lag meteen in het oog viel.

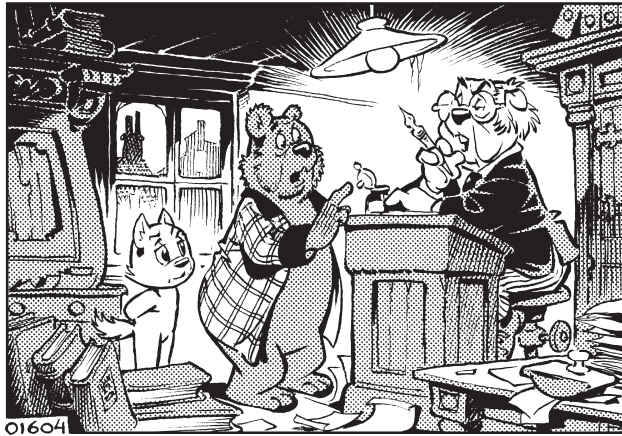
Dit is nog niet verweerd, dacht Tom Poes, terwijl hij het oprapte. Het moet van dat toestel afgevallen zijn.

Hij hield het omhoog, en toen hij scherp tuurde, ontdekte hij dat er kleine lettertjes in gegraveerd waren.

“ICM”, las hij. “Made in Verschiet. Model Centripetaal no 7.”

Hij sprong op en rende naar heer Ollie.

‘We moeten naar de stad!’ riep hij uit. ‘Daar kunnen we misschien uitvinden waar Verschiet ligt, want daar zal Joost wel naartoe gebracht zijn.’

Op het stadhuis was de ambtenaar eerste klasse Dorknoper bezig aanslagen te bedisselen voor het nieuwe jaar, toen hij gestoord werd door heer Bommel en Tom Poes.

‘Kunt u me soms zeggen waar Verschiet ligt?’ vroeg de eerste. ‘We zijn al in de gemeentebibliotheek geweest, maar daar was het niet, omdat de atlassen tegenwoordig steeds veranderd worden. En u weet nogal veel.’

‘Inderdaad,’ gaf de beambte toe. Hij legde zijn wijsvinger tegen de wang en vervolgde peinzend: ‘Maar ik kan natuurlijk niet alles informatiseren wat ik weet. Een plaats als Verschiet hoort tot de achterdehandse gebieden, waar in stilte aan het toekomstklimaat gesleuteld wordt. Zonder manifestaties van agressieve minderheden.’

‘Het kan me niet schelen of daar gesleuteld wordt,’ hernam heer Ollie ontstemd. ‘In de eerste plaats wil ik de vooruitgang daar beter regelen, want Joost is naar Verschiet ontvoerd.’

‘Dat is verontrustend,’ gaf de heer Dorknoper toe. ‘Toch kan ik u geen gegevens uitreiken. Verschiet is onbereikbaar verklaard volgens de artikelen 237 tot en met 239 van...’

‘Ik wil naar Verschiet!’ riep heer Bommel, die zijn geduld begon te verliezen. ‘Het kan me niet schelen wat het kost, want geld speelt geen rol.’

Het geluid van zijn stem drong door tot de stadhuisgang, waarin toevallig juist iemand passeerde, en die hief luisterend het hoofd op.

01605

20 Heer Bommel en Tom Poes verlieten terneergeslagen het stadhuis en stapten de donkere regendag in.

‘Nu zijn we nog even ver,’ klaagde de eerste, zijn kraag opzettend. ‘Hoe kan ik aan de vooruitgang werken, als ik niets weet? Zeg nu zelf, jonge vriend.’

‘Hm,’ zei Tom Poes; maar verder kwam hij niet omdat ze werden aangesproken door een onbekende.

‘Een ogenblikje,’ sprak deze op gesmoorde toon. ‘Ik hoorde toevalig dat u Verschiet zoekt, en dat geld geen rol speelt. Ik kan u helpen. Maar niet hier. We moeten niet samen opgemerkt worden, zie?’

Hij keek schichtig om zich heen en liep de Raadhuissteeg in. ‘Loop maar achter me aan,’ siste hij over zijn schouder. ‘Maar onbemerkt! Onbemerkt!’

Heer Ollie volgde hem zonder bedenken, maar Tom Poes was achterdochtig.

‘Wat is dat voor een figuur?’ vroeg hij, toen ze door de plassen een afbraakterrein op liepen. ‘Wat zou hij willen?’

‘Ik weet het niet,’ zei heer Bommel uit zijn kraag. ‘Maar hier staan grote belangen op het spel, die geheim moeten blijven. Zoiets kan men verwachten als men de vooruitgang van de wereld op het oog heeft.’

01606

De onbekende hield stil onder het afdak van een bouwkeet die op het modderige bouwland stond. Toen heer Bommel en Tom Poes zich bij hem voegden, keek hij onrustig om zich heen en begon toen gesmoord te praten.

‘Ik ben doctor Ibbe Drip,’ sprak hij. ‘In dienst van ICM. Maar ik heb geweigerd om mee te gaan naar Verschiet, omdat daar in internationaal verband aan de toekomst gewerkt wordt. Dat moet ik niet, zie? Daarom sta ik onder verdenking, en is mijn salaris gekort, zodat ik best wat geld kan gebruiken. Ik zal u de weg naar Verschiet wijzen. Die ken ik, omdat ik wel eens berichten aan mijn collega’s daar moet sturen. Maar ik word scherp in de gaten gehouden wegens de verplichte geheimhouding. Het is oppassen geblazen, zie?’

‘Kom, kom,’ zei heer Ollie sussend. ‘Zolang ik naast u sta, kan u niets gebeuren. En geld speelt geen rol, omdat Joost opgezogen is.’

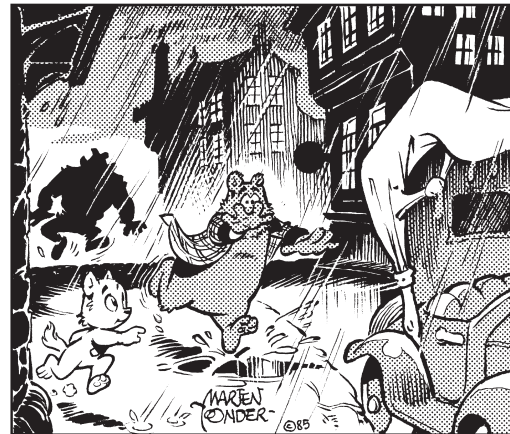
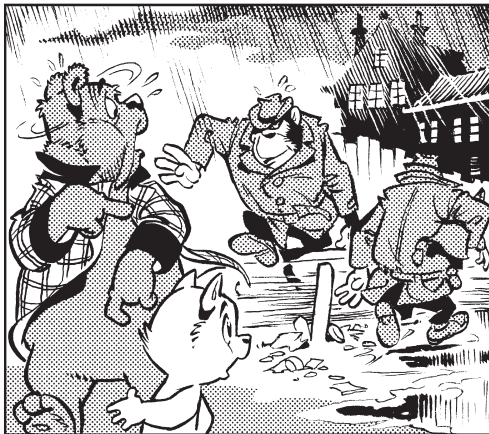
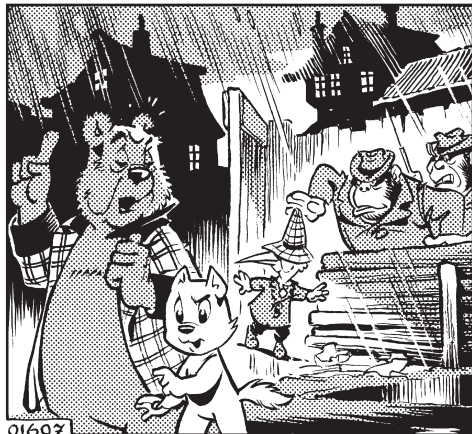
Met die woorden trok hij zijn portefeuille en begon met ruime hand banknoten te tellen, terwijl de heer Drip enkele papieren uit zijn zak haalde.

‘Dit is de landkaart,’ fluisterde hij. ‘En dit is het kaartje dat u bij de toegang in de gleuf moet steken. Ik zal ze u geven, als u er nog een honderdje bij doet.’

Hij keek zenuwachtig rond, toen heer Bommel hem het geld gaf; maar jammer genoeg zag hij de twee zwaargebouwde figuren niet die bij de ingang van het terrein stonden.

‘Drip staat te smoezen met twee vreemdelingen,’ meldde de voorste. ‘Hij geeft kaart af, en krijgt geld.’

‘Deugt niet,’ gromde de ander, een walkietalkie tevoorschijn haalend. ‘Zal het melden, en orders vragen.’

22 Heer Bommel stak de papieren in zijn zak en verliet het bouwterrein, terwijl doctor Drip onopvallend een andere kant op ging.

‘Zoals ik je al zei: een grootse taak, met internationale kanten,’ sprak heer Ollie. ‘Net iets voor mij; wat jij, jonge vriend?’

‘Ik hoop het,’ zei Tom Poes. ‘In ieder geval moeten we Joost zo gauw mogelijk vinden. De Oude Schicht staat daar ergens.’

Door dit gesprek hadden ze niet in de gaten dat er achter hen enige beweging plaatsvond. Vanachter een stapel houtblokken doken daar de krachtfiguren op, en een van hen greep de wegsluitende doctor, terwijl de ander zijn portofoon hanteerde.

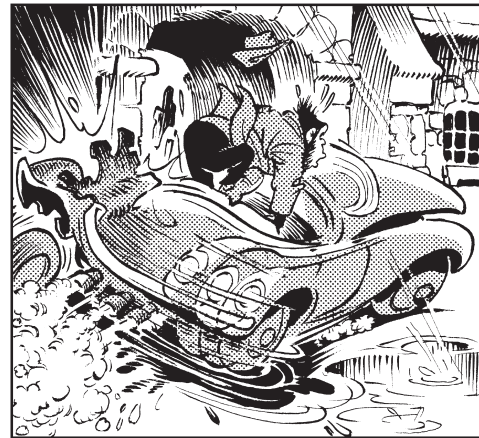
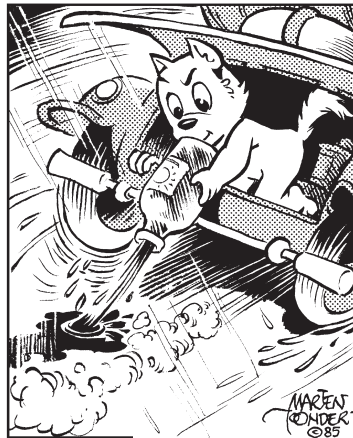
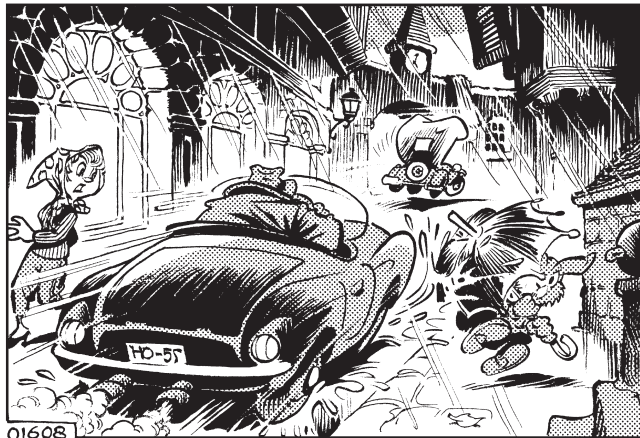
‘Drip naar hoofdkantoor brengen,’ bevestigde hij in het instrument. ‘De vreemdelingen... Wat?... Hoe?..’

Hij luisterde nog even aandachtig; toen borg hij zijn toestel weg en sprong over de stellage.

‘Ga maar vast!’ riep hij tegen zijn maat. ‘Ik moet die vreemdelingen onschadelijk maken.’

‘Hela!’ riep Tom Poes omkijkend uit. ‘Lopen, heer Ollie! Die daar moet ons hebben!’

Heer Bommel had geen tweede aansporing nodig. Zijn scherp verstand had zich ingesteld op een geheime taak van wereldbelang, en daarom zette ook hij het op een lopen door de verlaten straten, waarin de regen gutste.

Hij slaagde er zelfs in zijn auto op gang te brengen, voordat de achtervolger hen had ingehaald.

‘Die heeft het nakijken,’ zei hij terwijl hij wegscheurde. ‘Ach ja, met dit soort geheime toekomstondernemingen moet men op alles bedacht zijn. Spionnen en schurken loeren overal, en alleen list en snelheid...’

‘Als dat maar goed gaat!’ riep Tom Poes boven het motorlawaai uit. ‘Hij zit nu in een racewagen achter ons aan, en hij haalt ons in.’

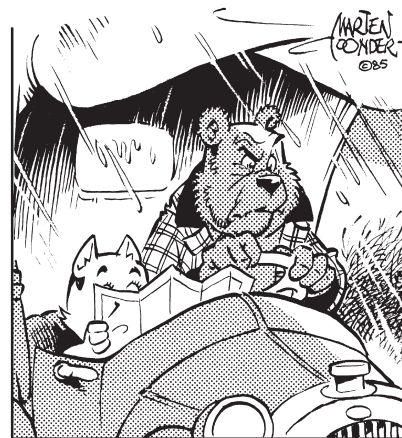
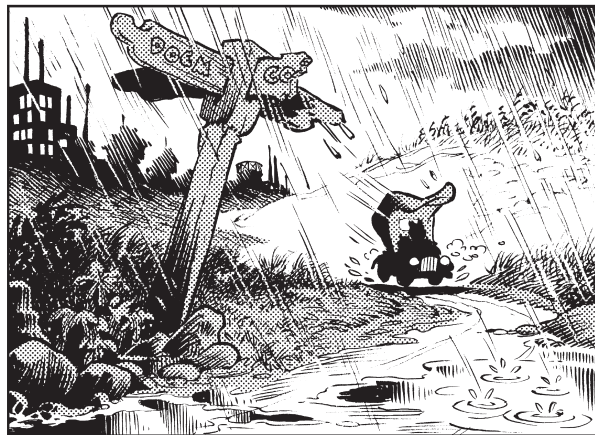
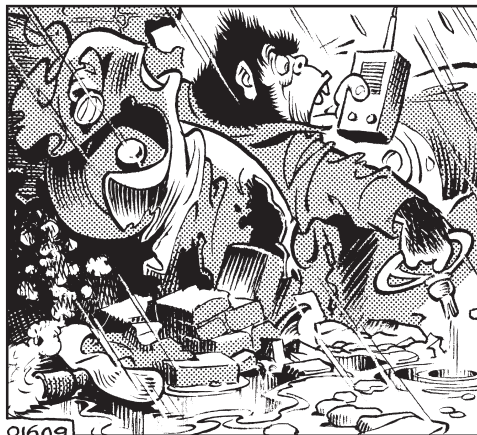
Heer Bommel verbleekte.

‘Dat zullen we zien,’ mompelde hij een beetje onzeker. ‘Ik heb de Schicht vanmorgen nog een flinke scheut levertraan gegeven. Ik kan het uiterste uit hem halen, be-bedoel ik. Als ik m-maar w-wist hoe we moeten rijden...’

‘Vóór de poort rechtsaf!’ riep Tom Poes. ‘Waar is die levertraan?’

Heer Ollie drukte het gaspedaal tot op de grond van het oude voertuig, zodat het loeiend voortschoot, en wees met een bevende vinger achter zich. Die aanwijzing was voldoende, want voor een lenig iemand was het mogelijk om zich onder de bank door in de bagageruimte te wringen; en daar bevond zich inderdaad een grote fles, die een onaangename geur verspreidde.

Tom Poes opende de klep, en terwijl de Oude Schicht gierend de bocht nam, goot hij de inhoud op de natte straatstenen. Daar had de achtervolger in zijn racewagen niet op gerekend. Toen hij op volle snelheid zijn stuur naar rechts gooide, slipten zijn achterwielen in het gladde spul, zodat hij met een akelige bons tegen de poort smakete.

24 De botsing was zó hevig dat de snelle wagen plotseling in schroot veranderde, terwijl de antieke poort gedeeltelijk gesloopt werd. De bestuurder rees echter ongedeerd uit het puin op en trok zijn portofoon.

‘Hier G2,’ sprak hij in het apparaat. ‘Wagen onklaar. Wacht bij Oosterpoort op nieuwe. Spoed. Vreemdelingen uit gezicht verdwenen. Over.’

De Oude Schicht verliet op dat moment inderdaad de stad en hobbelde met grote snelheid over de weg die naar de bergen voerde. Het was geen prettige rit; de wind gierde over de vlakte en blies de reizigers kille regenvlagen in het gelaat, zodat het uitzicht ernstig belemmerd werd.

‘Die wegpiraat zijn we lekker kwijt,’ zei Tom Poes om de stemming wat prettiger te maken; maar heer Bommel ging daar nogal bedrukt op in.

‘Het is allemaal akelig genoeg,’ sprak hij klagend. ‘Vanmorgen was het mooi weer, zodat ik mijn wollen das vergeten heb. En nu slaat de zorg om Joost me op de gevoelige keel, terwijl ik in levensgevaar hier door de plassen rijd. Want die schurk volgt ons natuurlijk.’

‘Maar ik dacht dat u voor Joost en de vooruitgang naar Verschieft wilde,’ begon Tom Poes. ‘Daarvoor hebt u deze kaart gekocht en...’

‘Ik ken mijn plicht als heer!’ riep heer Ollie uit. ‘Ik zet door tot het bittere einde; dat moest je weten! Ook met een akelig voorgevoel.’